

Datum van
inontvangstneming

:

24/12/2013

Zaak C-589/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

19 november 2013

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 oktober 2013

Verzoekende partij:

F. E. Familienprivatstiftung Eisenstadt

Verwerende partij:

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien

Verwaltungsgerichtshof

Zl. EU 2013/0007-1

(2010/13/0130)

Het Verwaltungsgerichtshof heeft [omissis] op het beroep van F. E. Familienprivatstiftung Eisenstadt te Eisenstadt (hierna: „verzoekster”) [omissis] tegen het besluit van de Unabhängige Finanzsenat, Außenstelle Wien, van 10 juni 2010 (hierna: „verweerder”) [omissis] inzake vennootschapsbelasting voor de jaren 2001 en 2002 de volgende beslissing gegeven:

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt krachtens artikel 267 VWEU de volgende prejudiciële vraag voorgelegd:

Dient artikel 56 EG (thans artikel 63 VWEU) aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een belastingstelsel uit hoofde waarvan een Oostenrijkse Privatstiftung over kapitaalopbrengsten en inkomsten uit de verkoop van deelnemingen slechts dan belasting in de vorm van een „voorlopige belasting” ter waarborging van de binnenlandse enkelvoudige belasting is verschuldigd indien de ontvanger van uitkeringen van de Privatstiftung op grond van een belastingverdrag is vrijgesteld van de normaliter op uitkeringen geheven belasting op kapitaalopbrengsten?

Motivering:

A. Feiten

Verzoekster is een Oostenrijkse Privatstiftung (particuliere stichting naar Oostenrijks recht; hierna: „Privatstiftung”) met (onder meer) een in België en een in Duitsland gevestigde begunstigde. De Privatstiftung behaalde in de litigieuze jaren 2001 en 2002 kapitaalopbrengsten en inkomsten uit de verkoop van deelnemingen die waren onderworpen aan **[Or. 2]** het stelsel van de zogenoemde „Zwischensteuer” (voorlopige belasting; hierna: „Zwischensteuer”), dat sinds 2001 van toepassing is op dergelijke inkomsten van Privatstiftungen. Overeenkomstig dat stelsel bracht verzoekster in haar desbetreffende belastingaangiften de hogere uitkeringen aan de twee begunstigden in België en Duitsland, waarop zij 25 % ter zake van de belasting op kapitaalopbrengsten als bronbelasting had ingehouden, in aftrek. Binnen de daarvoor geldende meerjarige termijnen verzocht de in België gevestigde begunstigde onder verwijzing naar de overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting (hierna: „belastingverdrag”) tussen Oostenrijk en België voor 2001 en 2002, en de in Duitsland gevestigde begunstigde onder verwijzing naar het belastingverdrag tussen Oostenrijk en Duitsland voor het jaar 2001, om teruggave van de belasting op kapitaalopbrengsten. Die aanvragen werden blijkens het bestreden besluit ingewilligd.

B. Beroepsprocedure

De belastingdienst stelde zich op het standpunt dat de uitkeringen ter zake waarvan de belasting op kapitaalopbrengsten later was teruggegeven, vanwege die teruggave niet meer had mogen worden afgetrokken van de grondslag van de zogenoemde Zwischensteuer. Bovendien konden dergelijke uitkeringen ook geen aanspraak geven op de in de wet voorziene verrekening van in vroegere jaren betaalde Zwischensteuer. In casu ging het – aangezien het litigieuze stelsel in 2001 voor het eerst toepasselijk was – om de vraag of en in welke omvang de in 2002 gedane uitkeringen kon worden verrekend met de in 2001 betaalde Zwischensteuer.

Verweerder schaarde zich in zijn besluit op het door verzoekster tegen de belastingaanslagen ingediende bezwaar in beginsel achter de rechtsopvatting van de belastingdienst. Hij bevestigde de aan verzoekster opgelegde Zwischensteuer ten belope van destijds 12,5 % van de grondslag, zonder aftrek van de uitkeringen aan de begunstigden in België en Duitsland in 2001 en de begunstigde in België in het jaar 2002. Aangezien op grond van de belastingverdragen een vrijstelling van de belasting op kapitaalopbrengsten van toepassing was voor de betrokken uitkeringen [Or. 3], konden zij volgens verweerder niet in aftrek worden gebracht op de grondslag van de Zwischensteuer.

Vóór dat standpunt van verweerder pleit volgens nationaal recht dat waar de wet rept van „vrijstelling op grond van een overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting”, geen vrijstelling aan de bron lijkt te zijn bedoeld, aangezien naast het vereiste van het achterwege blijven van vrijstelling ook het vereiste geldt van inhouding van de belasting op kapitaalopbrengsten (aan de bron). Bovendien volgt, in tegenstelling tot de opvatting van verzoekster, uit de wet ook niet dat slechts een vrijstelling wordt bedoeld die nog in hetzelfde aangiftetijdvak is verleend als waarin de uitkeringen zijn gedaan waarop de belasting op kapitaalopbrengsten is ingehouden.

In tegenstelling tot de belastingdienst was verweerder echter in de zin van de subsidiaire stelling van verzoekster in bezwaar van mening dat verzoekster op grond van de 2002 betaalde uitkeringen aan de begunstigde in België, die in dat jaar, volgens het door verweerder ten gronde bepleite standpunt, niet tot een vermindering van de grondslag van de Zwischensteuer hadden geleid – anders dan de uitkeringen aan de begunstigde in Duitsland, die voor 2002 niet om teruggave had verzocht –, recht had op gedeeltelijke verrekening van de voor 2001 vastgestelde Zwischensteuer.

Voor het Verwaltungsgerichtshof stelt verzoekster dat het feit dat uitkeringen waarover de begunstigde op grond van een belastingverdrag is vrijgesteld van de belasting op kapitaalopbrengsten, niet tot gevolg hebben dat de grondslag van de Zwischensteuer wordt verminderd, hetgeen normaliter volgens de wet ten aanzien van in hetzelfde aangiftetijdvak gedane uitkeringen mogelijk is, in strijd is met het

vrije verkeer van kapitaal overeenkomstig (in de litigieuze periode) artikel 56 EG. Dit ondanks het feit dat verweerder erkent dat dergelijke uitkeringen in de volgende jaren kunnen worden verrekend [**Or. 4**].

C. Toepasselijke nationale wetgeving

§ 13, lid 3, van het Körperschaftssteuergesetz 1988 (Oostenrijkse wet op de vennootschapsbelasting van 1988; hierna: „KStG”) bepaalde in de in casu relevante versie van het Budgetbegleitgesetz 2001 (begeleidende wet op de begroting van 2001), BGBl. I nr. 142/2000:

„3. Bij particuliere stichtingen [opmerking: dat wil zeggen stichtingen met een particulier doel die niet aan een onderneming zijn verbonden, zoals verzoekster] die niet onder § 5, punten 6 of 7, of § 7, lid 3, vallen, worden niet bij de inkomsten of het inkomen in aanmerking genomen, maar worden overeenkomstig § 22, lid 3, afzonderlijk belast:

1. Binnen- en buitenlandse kapitaalopbrengsten uit

- deposito's en andere vorderingen bij kredietinstellingen (§ 93, lid 2, punt 3, van het Einkommensteuergesetz 1988 [wet op de inkomstenbelasting van 1988; hierna: „EStG”]),
- schuldtitels in de zin van § 93, lid 3, punten 1 tot en met 3, van het EStG 1988, indien zij bij de uitgifte zowel in juridisch als in feitelijk opzicht worden aangeboden aan een onbepaalde kring van personen,
- schuldtitels in de zin van § 93, lid 3, punten 4 en 5, van het EStG 1988, voor zover die kapitaalopbrengsten behoren tot de inkomsten uit kapitaal in de zin van § 27 van het EStG 1988.

2. Inkomsten uit de verkoop van deelnemingen in de zin van § 31 van het EStG 1988, voor zover lid 4 niet van toepassing is.

Kapitaalopbrengsten en inkomsten uit de verkoop van deelnemingen worden niet belast (§ 22, lid 3) voor zover in het aangiftetijdvak uitkeringen zijn gedaan in de zin van § 27, lid 1, punt 7, van het EStG 1988 waarop belasting op kapitaalopbrengsten is ingehouden en geen vrijstelling van de belasting op kapitaalopbrengsten bestaat op grond van een overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting.”

Overeenkomstig § 22, lid 3, KStG 1988 in de in casu toepasselijke versie bedroeg de vennootschapsbelasting op de volgens § 13, lid 3, KStG 1988 belastbare kapitaalopbrengsten en inkomsten 12,5 %.

§ 24, lid 5, KStG 1988 in de versie van het Budgetbegleitgesetz 2001 bepaalde:

„5. De vennootschapsbelasting op kapitaalopbrengsten en inkomsten in de zin van § 13, leden 3 en 4, wordt bij de vaststelling van de aanslag verrekend indien aan de volgende voorwaarden is voldaan: **[Or. 5]**

1. De vennootschapsbelasting is bij de indiening van de aangifte berekend en voldaan op basis van een opgelegde aanslag.
2. De Privatstiftung verricht uitkeringen in de zin van § 27, lid 1, punt 7, van het EStG 1988, die niet tot gevolg hebben dat geen belasting wordt geheven in de zin van § 13, lid 3, laatste zin.
3. Verrekend wordt 12,5 % van de met het oog op de inhouding van de belasting op kapitaalopbrengsten relevante grondslag van de uitkeringen.
4. De Privatstiftung houdt een bijzondere rekening bij waarop de jaarlijks betaalde vennootschapsbelasting, de verrekende bedragen en het voor verrekening in aanmerking komende restbedrag doorlopend worden geboekt.
5. Ingeval van ontbinding van de Privatstiftung wordt het op het tijdstip van ontbinding voor verrekening in aanmerking komende bedrag in zijn totaliteit verrekend.”

D. Toelichting op het prejudiciële verzoek

1. Privatstiftungen als de onderhavige zijn door de Oostenrijkse wetgever ingesteld bij het Privatstiftungsgesetz, BGBl. nr. 694/1993. Wat de fiscale aspecten betreft, werd in de toelichting [omissis] bij die wet uiteengezet dat met het nieuwe, in het ontwerp nog als „Privatrechtsstiftung” (privaatrechtelijke stichting) aangeduide rechtsfiguur niet alleen werd beoogd bestaande vermogensstructuren van particulieren en ondernemingen in stand te houden, maar ook te voorkomen dat nog meer van dergelijk vermogen aan de Oostenrijkse economie werd onttrokken. Met het oog op die doelstellingen werd voor een onder meer op de volgende beginselen stoelende belastingregeling gekozen:

„De overige Privatrechtsstiftungen [opmerking: dat wil zeggen stichtingen die net als verzoekster geen doelstelling van algemeen belang en geen liefdadige of kerkelijke doelstellingen nastreven] zijn onbeperkt aan de vennootschapsbelasting onderworpen, los van de vraag of de stichting blijkens haar statuten uitsluitend eigen belangen (stichtingen met eigenbelang) of daarnaast ook doelstellingen van algemeen belang of liefdadige of kerkelijke doelstellingen (stichtingen met dubbele belangen) nastreeft. De belastingplicht geldt echter niet voor bepaalde kapitaalinkomsten en de verkoop van bepaalde deelnemingen. Die uitzonderingen zijn objectief gerechtvaardigd, in aanmerking genomen dat de belangrijkste bronnen van die inkomsten over het algemeen tot het particuliere vermogen van de stichter behoren en de enkelvoudige belasting op de opbrengsten wordt geheven bij de uitkering aan de begunstigden, waarbij het niveau van de belasting

overeenkomt met dat van de belasting die wordt geheven op vergelijkbare inkomsten van natuurlijke personen. Dit zal naar verwachting niet leiden tot een langdurige, aan kapitalisatie te wijten [Or. 6] belastingderving, aangezien voor de betrokken stichtingen over het algemeen een uitkeringsverplichting geldt.

Behoudens de voornoemde vrijstellingen is het belastingstelsel voor personenvennootschappen [omissis] van toepassing. Met betrekking tot Privatrechtsstiftungen betekent dit dat elke lopende en eenmalige financiële of materiële uitkering aan een begunstigde wordt beschouwd als besteding van de inkomsten van de stichting en met betrekking tot de begunstigde als kapitaalopbrengst waarover hij – net als bij dividend – inkomsten- (c.q. vennootschaps) belasting dient te betalen.”

Elders in de toelichting [omissis] werd erop gewezen dat de vrijstelling van de Privatrechtsstiftungen van belasting op kapitaalopbrengsten voor rente-inkomsten alleen maar tot gevolg heeft dat de belasting wordt opgeschort totdat de belastbare uitkering aan de begunstigde plaatsvindt, en dat de vrijstelling ertoe leidt dat het voor natuurlijke personen geldende belastingniveau wordt bereikt bij de begunstigde naar aanleiding van de belastingheffing op de uitkering van dergelijke inkomsten van de stichting.

Dit model werd in eerste instantie in de vorm van een wet gegoten zonder dat hierin de bovengenoemde bepalingen inzake heffing van Zwischensteuer bij Privatstiftungen werden opgenomen. Het had – voor zover in casu van belang – twee kenmerken die tot belastingderving leidden en derhalve als problematisch werden ervaren: ten eerste bestond de mogelijkheid van een – in de toelichting ook aangekaarte, maar op de koop toe genomen – belastingvrije kapitalisatie. Ten tweede had het besluit om de belasting pas op het niveau van de begunstigde te heffen automatisch tot gevolg dat geen belasting in Oostenrijk werd geheven voor zover de heffingsbevoegdheid ten aanzien van uitkeringen aan in het buitenland gevestigde begunstigten krachtens de belastingverdragen alleen bij een andere staat lag. Dit laatste was met betrekking tot België en in de litigieuze periode ook met betrekking tot Duitsland het geval (dergelijke uitkeringen werden beschouwd als niet anders geregelde inkomsten in zowel het belastingverdrag met België, BGBl. nr. 415/1973, als in het tot 2002 nog toepasselijke belastingverdrag met Duitsland, BGBl. nr. 221/1955, in de versie van BGBl. nr. 361/1994).[Or. 7]

In het ontwerp van ministerieel besluit inzake het Budgetbegleitgesetz 2001 werd met de beoogde heffing van Zwischensteuer bij de Privatstiftung om te beginnen slechts het eerste van de twee problemen aangepakt. De bovengenoemde regelingen van de §§ 13, 22 en 24 KStG 1988 waren hierin reeds opgenomen, maar nog niet het laatste, thans litigieuze zinsdeel van § 13, lid 3, KStG 1988 („en geen vrijstelling van de belasting op kapitaalopbrengsten wordt verleend op grond van een overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting”). Dat laatste zinsdeel had betrekking op het tweede probleem en werd pas later in de wetgevingsprocedure in het regeringsontwerp opgenomen, echter zonder dat de uit

het ontwerp van ministerieel besluit overgenomen toelichting in dat opzicht werd uitgebreid. Ook vond geen aanpassing plaats van de tekst van § 24, lid 5, punt 2, KStG 1988, die door verweerder in casu anders wordt uitgelegd dan door de belastingdienst („uitkeringen [...] die niet tot gevolg hebben dat geen belasting is geheven in de zin van § 13, lid 3, laatste zin”).

In de toelichting bij het regeringsontwerp inzake het Budgetbegleitgesetz 2001 [omissis], waarin dus niet wordt ingegaan op het litigieuze (laatste) zinsdeel van § 13, lid 3, KStG 1988, werd met betrekking tot het nieuwe stelsel van een Zwischensteuer het volgende vastgesteld:

„Het sinds 1993 bestaande belastingrecht voor stichtingen wordt op het vlak van de winstbelasting gekenmerkt door het feit dat ondanks de toepassing van het scheidingsbeginsel de belastingdruk van Privatstiftung en begunstigen samen overeenkomt met de belastingdruk van een natuurlijke persoon. Voor inkomsten uit ondernemingen of verhuur, afzonderlijke vermogensinkomsten en afzonderlijke andere inkomsten in de zin van het EStG 1988 gelden derhalve de regels voor kapitaalvennootschappen, zodat de vennootschapsbelasting van 34 % en de belasting op uitkeringen van 25 % samen genomen ongeveer overeenkomen met het maximale inkomstenbelastingtarief van 50 %. Voor zover natuurlijke personen worden belast tegen de helft van het tarief of aan een eindheffing zijn onderworpen, is de Privatstiftung tot dusver vrijgesteld van belasting, aangezien met iedere belasting op uitkeringen het belastingniveau wordt bereikt dat overeenkomt met het niveau dat geldt voor rechtstreekse inkomsten van natuurlijke personen. Dit stelsel heeft in zoverre tot een belastingvoordeel voor Privatstiftungen en hun begunstigen geleid, dat in het geval van langdurig gekapitaliseerde belastingvrije inkomsten sprake is van een ongelijke behandeling ten opzichte van vergelijkbare vermogensinvesteringen van natuurlijke personen.

Deze aan het rentevoordeel te wijten fiscale leemte zal vanaf 2001 gedeeltelijk worden aangevuld. Rente-inkomsten uit beleggingen of schuldvorderingen worden onderworpen aan een soort Zwischensteuer met een bijzonder verlaagd belastingtarief [Or. 8]. De belasting wordt in eerste instantie geheven wanneer de inkomsten worden behaald. Indien (vervolgens) door de Privatstiftung uitkeringen worden verricht, vindt echter overeenkomstig de nadere wettelijke regelingen een verrekening plaats. Voor zover en in de omvang waarin uitkeringen worden verricht, verandert er dus niets aan de totale belastingdruk.

Met het oog op de tenuitvoerlegging van het stelsel wordt de wetgeving op twee punten gewijzigd. Ten eerste worden de bestaande vrijstellingsbepalingen van § 13, lid 2, aangepast. De tot dusver vrijgestelde inkomsten worden bij de vaststelling van de aanslag onderworpen aan een soort analytische belasting met een verlaagd tarief van 12,5 % (zie § 13, lid 3). Belastingheffing blijft achterwege voor zover in het jaar waarin rente-inkomsten worden behaald, uitkeringen worden verricht. Ten tweede voorziet § 24, lid 5, in verrekening van die verlaagde belasting; deze wordt bij de vaststelling van de aanslag in aanmerking genomen.

Voorwaarde voor verrekening is ten eerste dat de verlaagde belasting op het tijdstip van indiening van de belastingaangifte reeds daadwerkelijk is betaald. Voorts dienen er uitkeringen te zijn verricht waarop belasting op kapitaalopbrengsten is ingehouden. Het te verrekenen bedrag ligt overeenkomstig het verlaagde tarief bij 12,5 % van de uitkeringen. Formeel dient er een Evidenzkonto te bestaan, waaruit de ontwikkeling en de stand van de voor verrekening in aanmerking komende bedragen worden bijgehouden.

Voorbeeld: een Privatstiftung behaalt in het jaar 2001 rente-inkomsten ter hoogte van 2 miljoen ATS. De uitkeringen liggen in dat jaar bij 500 000 ATS. Er wordt Zwischensteuer geheven van 12,5 % van 1,5 miljoen ATS, dat wil zeggen 187 500 ATS. In het jaar 2002 worden rente-inkomsten ter hoogte van 2,5 miljoen behaald, maar geen uitkeringen verricht. De Zwischensteuer bedraagt voor 2002 312 500 ATS. In het jaar 2003 liggen de rente-inkomsten bij 2 miljoen ATS en wordt 2,1 miljoen ATS uitgekeerd. In dat jaar is geen Zwischensteuer verschuldigd. Van de voor de jaren 2001 en 2002 verschuldigde voorlopige belasting wordt een bedrag verrekend ter hoogte van 12,5 % van 100 000 ATS, dat wil zeggen 12 500 ATS.”

Bij het – op het onderhavige geval nog niet toepasselijke – Abgabenänderungsgesetz 2004 (fiscale wijzigingswet van 2004), BGBl. I nr. 180, wijzigde de wetgever § 24, lid 5, KStG 1988 in de zin van de hieraan in casu door de belastingdienst gegeven, maar door verweerder niet bekrachtigde uitlegging. Uitkeringen aan in het buitenland gevestigde begunstigden waarbij op grond van belastingverdragen (ofwel geen belasting op kapitaalopbrengsten in Oostenrijk wordt betaald of) geen belasting op kapitaalopbrengsten wordt teruggegeven, kunnen geen verrekening van in voorafgaande jaren betaalde Zwischensteuer tot gevolg hebben. Voor stichtingen met dergelijke begunstigden betekent dit dat de ieder jaar [Or. 9] te betalen Zwischensteuer, ook indien er nooit is gekapitaliseerd, maar continu is uitgekeerd, pas bij ontbinding van de stichting – zonder aanrekening van rente – kan worden verrekend. Deze wijziging werd in de toelichting bij het Abgabenänderungsgesetz 2004 [omissis] een loutere „verduidelijking” genoemd. Het Verwaltungsgerichtshof is echter met verweerder van mening dat de oorspronkelijke tekst ongeacht de door de wetgever nagestreefde doelstellingen een dergelijke (door de belastingdienst bepleite) uitlegging niet toestond.

Ten slotte is – voor zover hier relevant – door een niet nader toe te lichten wijziging van § 13, lid 3, laatste zin, KStG 1988 door het Abgabenänderungsgesetz 2010, BGBl. I, nr. 34, bij het Budgetbegleitgesetz 2011, BGBl. I, nr. 111/2010, het tarief van de Zwischensteuer verdubbeld van 12,5 % naar 25 %, waardoor het „kapitalisatievoordeel” volledig werd afgeschaft [omissis] en de door het Budgetbegleitgesetz 2001 slechts gedeeltelijk aangepakte „fiscale leemte” werd aangevuld. In de bijbehorende toelichting werd in dat verband vastgesteld dat aan het stelsel van Zwischensteuer als belastingheffing ex ante niets zou worden gewijzigd [omissis].

Het Verwaltungsgerichtshof heeft zich reeds in zijn beslissing van 23 juni 2009 [omissis] onder verwijzing naar de rechtspraak van het Hof op het standpunt gesteld dat grensoverschrijdende uitkeringen van Privatstiftungen moeten worden beschouwd als kapitaalverkeer in de zin van artikel 56 EG. Ook acht het Verwaltungsgerichtshof het waarschijnlijk dat een alleen aan uitkeringen aan buitenlandse, maar niet aan binnenlandse begunstigden gekoppelde belasting van de Privatstiftung, zoals die in casu, moet worden gekwalificeerd als beperking van het vrije verkeer van kapitaal. Een dergelijke belasting kan namelijk tot gevolg hebben dat wordt afgezien van dergelijke grensoverschrijdende constructies. Gezien het principiële verbod van zelfs een geringe of minder belangrijke beperking (zie bijvoorbeeld arrest van het Hof van 1 juli 2010, Dijkman [C-233/09, Jurispr. blz. I-06649, punt 42]), is het volgens het Verwaltungsgerichtshof niet relevant dat de litigieuze regeling in casu – op grond van de **[Or. 10]** in eerste instantie achterwege gebleven aanpassing van § 24, lid 5, KStG 1988 aan het aan § 13, lid 3, KStG toegevoegde laatste zinsdeel – nog zou moeten worden toegepast in een versie die het mogelijk maakt – zoals eerder toegelicht – om de betaalde Zwischensteuer door verrekening in volgende jaren in ruimere mate terug te krijgen dan op grond van de latere versies.

De toetsing van de rechtvaardiging van de kennelijk door het laatste zinsdeel van § 13, lid 3, KStG 1988 tot stand gebrachte, principiële verboden beperking van het kapitaalverkeer, wordt bemoeilijkt door het feit dat het hiermee nagestreefde doel in de stukken ter voorbereiding van de wetgeving nooit is uiteengezet. In gevallen als het onderhavige, waarin de Zwischensteuer moet worden betaald alhoewel een uitkering is verricht, gaat het niet om de in de voorbereidende stukken vermelde „belastingheffing ex ante” ter compensatie van de mogelijkheid van belastingvrije kapitalisatie, die het gevolg was van de eerdere beslissing om de belasting pas op het niveau van de begunstigde te heffen. De Zwischensteuer dient in deze context een gedeeltelijke oplossing te bieden voor het tweede van de reeds genoemde problemen in verband met de betrokken constructie. Oorspronkelijk werd namelijk – blijkens de toelichting op het Privatstiftungsgesetz – beoogd dat de belasting alleen maar wordt opgeschort totdat de belastbare uitkering aan de begunstigde plaatsvindt, indien de uitkering in Oostenrijk op grond van een belastingverdrag niet kan worden belast. Het probleem bestaat erin dat de beoogde enkelvoudige belasting in Oostenrijk in dat geval niet pas op een later tijdstip, maar helemaal niet plaatsvindt. Met het bij het Budgetbegleitgesetz 2001 ingevoerde, thans litigieuze zinsdeel van § 13, lid 3, KStG 1988 werd dit probleem slechts gedeeltelijk opgelost, aangezien de Privatstiftung niet definitief wordt belast. Aan de Privatstiftung wordt slechts een heffing opgelegd die overeenkomstig § 24, lid 5, KStG 1988 uiterlijk bij haar ontbinding weer moet worden verrekend. Voor zover de Privatstiftung – tot de verrekening – in die omvang aan belasting is onderworpen, ontzegt de wet haar echter de anders met uitkeringen in het aangiftetijdvak verbonden vrijstelling van de belastingplicht indien een belastingverdrag eraan in de weg staat dat de uitkering bij de ontvanger ervan wordt belast. **[Or. 11]**

In de rechtsleer is aandacht besteed aan de verenigbaarheid met artikel 56 EG van de koppeling van een belastingvrijstelling van de Privatstiftung aan een niet wegens een belastingverdrag achterwege te laten of ongedaan te maken belasting op de uitkering op het niveau van de begunstigde. In dat verband is onder verwijzing naar het arrest van het Hof van 7 september 2004, Manninen (C-319/02, Jurispr. blz. I-07477), dat op het stelsel van Zwischensteuer omgekeerd van toepassing wordt geacht, opgemerkt dat de heffing van Zwischensteuer bij de Privatstiftung achterwege moet blijven of moet worden verrekend indien de uitkering in het buitenland wordt belast [omissis]. Het Verwaltungsgerichtshof sluit niet uit dat die opvatting juist is. Echter beschouwt het de verschillen tussen het in casu te beoordelen ingewikkelde stelsel en de stelsels die in de rechtspraak van het Hof tot dusver aan de orde zijn gekomen, als te groot om zonder meer te kunnen uit gaan van een dergelijke uitlegging. Derhalve wordt het Hof overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing ter zake.

Wenen, 23 oktober 2013

[omissis]